

Naslovna stran

Ljubezen in sovraštvo

Angleški roman neznanega avtorja

Po angleškem izvirniku poslovenil Domen

Woodstar Publisher, 2016

O tej e-knjigi

“Ljubezen in sovraštvo”; Avtor neznan, po angleškem izvirniku poslovenil Domen (Peter Butkovič), 1931

© Woodstar Publisher, 2016

BISBN 978-999-2727-04-38 (pdf)

BISBN 978-999-2727-05-38 (mobi)

BISBN 978-999-2727-06-38 (ePub)

BISBN 978-999-2727-07-38 (azw3)

Publicirala v elektronski obliki založba Woodstar Publisher S. A., December, 2016.

Avtorske pravice in licenca

Vse pravice pridržane.

Nobenega dela te e-knjige ni dovoljeno reproducirati, prenašati ali uporabljati v izvirniku ali v prevodu v kakršni koli obliki in s katero koli tehniko, elektronsko, mehansko, s fotokopiranjem, snemanjem ali s katerim koli sistemom za shranjevanje, obdelavo in prenos podatkov brez pisnega dovoljenja založbe.

Ta e-knjiga je namenjena vaši osebni uporabi. Ni je dovoljeno prodajati naprej ali podariti drugim osebam. Če bi želeli to e-knjigo podeliti z drugo osebo, prosimo kupite dodatni izvod za vsaki osebi, kateri bi jo radi podarili. Če berete to e-knjigo, a je niste kupili ali ni bila kupljena za vašo osebno uporabo, potem bi bilo dobro, da bi si kupili vaš lasten izvod. Zahvaljujemo se vam, ker upoštevate in spoštujete avtorsko delo vseh sodelujočih avtorjev in založbe.

Vsebina

Naslovna stran 2

O tej e-knjigi 3

Avtorske pravice in licenca 3

Vsebina 3

LJUBEZEN IN SOVRAŠTVO 5

PRVI DEL 5

I. Napad 5

II. Nepričakovan dogodek 7

III. Rešeni 9

IV. Skrivnostni puščavnik 11

V. Bolnik 13

VI. Nekaj naravnega 15

VII. Ločeni srci 16

VIII. Grozi nevarnost 18

IX. Ponesrečen poskus 19

X. Skrivnost se razkriva 21

XI. Zločin na Munteronu 23

XII. Aleksandrin sklep 25

XIII. Pogled nazaj 27

XIV. Golobica odleti 29

XV. Stara hišna 30

XVI. Na obrežju 31

XVII. Nova misel 33

XVIII. Lady Viviana 35

XIX. Na Stornowalu 36

XX. Ljubezen in hinavščina 38

XXI. Mati in hči 41

XXII. Obisk na Munteronu 43

XXIII. Povabilo na grad 45

- XXIV. Pогоjna oblјuba 46
- XXV. Nekaj razodetja 48
- XXVI. Druga dvojica 50
- XXVII. Očetovo pismo 52
- XXVIII. Strašna prikazen 54

DRUGI DEL 56

- I. Prepad 56
- II. Teški trenutki 58
- III. Drugič na Munteronu 59
- IV. V podrti kapeli 61
- V. Brata Renard 62
- VI. Prekrižani načrt 64
- VII. Drugo srečanje 65
- VIII. Zaplet in razkritje 67
- IX. Peklenski načrt 69
- X. Nesreča na morju 70
- XI. Krošnjar 72
- XII. Zavrnitev 74
- XIII. Vohun 75
- XIV. Presenetljivo odkritje 77
- XV. Senca v kapeli 78
- XVI. Drugo odkritje 79
- XVII. Župnik Dalton 81
- XVIII. V Londonu 82
- XIX. Zopet prekrižan načrt 84
- XX. Verižica 85
- XXI. Več luči 86
- XXII. Mlinar 88
- XXIII. O usodni noči 89
- XXIV. Novi služabnik 91
- XXV. Na pečini 92
- XXVI. 'Vitezovo pribežališče' 94
- XXVII. V mreži 96
- XXVIII. Povsem obkrožen 97
- XXIX. Ujet 99
- XXX. Resnični zločinec 101

LJUBEZEN IN SOVRAŠTVO

PRVI DEL

I. Napad

Lepega jutra v mesecu aprilu so jezdili trije angleški plemiči s svojimi slugami in vodniki po poti, ki pelje iz Aten v Korint. Bili so že prejšnjega dne popoldne v Magaeri, kjer so si gledali razvaline velikanskih zidov. Veseli so šli sedaj proti Korintu, kamor so mislili dospeti okoli poldne.

Na čelu vse družbe je jezdil lep in krepak mladenič s črnimi lasmi in z globokimi, izrazitimi očmi. Črte v njegovem obrazu so bile sicer resne, a vendar ne tako stroge, da bi zakrivatele neko nežno in sladko občutje. Pogled je bil oster in prodiren, obenem pa tudi dobrohoten in veder.

Lord Norton je bil podedoval po svojih starših obširna posestva na Angleškem in na Škotskem in tudi znatne dohodke raznih glavníc. Zato so se mu odlične dame iz boljših krogov, ki so imele kako lepo hčerko v družini, zelo dobrikale. Mladi lord pa je kljuboval vsem njihovim napadom in ohranil še naprej svojo prostost. Zanimal pa se je za vsa politična in socialna vprašanja in storil marsikatero dobro delo v prid človekoljubnim napravam.

Prijatelja na tej poti sta mu bila kadet Albert Knoll, sin nekega markiza, in kapitan Wilbram, častnik kraljevih straž. Oba sta bila razumna in dobro vzgojena, telesno in duševno zelo privlačna mladeniča, ki sta se s takimi potovanji po svetu veselila svojega dopusta.

»Pa smo res srečni na našem izletu,« je rekel Albert, ko so jezdili drug poleg drugega. »Bal sem se že, da nas zadene usoda drugih potnikov, ki so bili na ti poti že napadeni. Pa je ravno ta nevarnost, ki nam dela potovanje še bolj romantično.«

»Take romantike nam ni prav nič treba,« je rekel kapitan Wilbram. »Ravno tu nekje so pred letom napadli dva angleška plemiča. Šest mesecev so ju roparji skrivali v brlogu. Samo velikanska odkupnina ju je rešila. Eden izmed njiju je radi dolgega trpljenja kmalu potem umrl, drugi pa je še danes telesno popolnoma strt. Rajši bi nikdar ne videl Grčije, kakor pa se srečal s takimi cigani.«

»Nam pa ta nevarnost ne preti,« je rekel lord Norton. »Prav mastno smo plačali naše vodnike. Ti si bodo že znali pomagati na potu. Tudi nam je naš konzul v Atenah zagotovil, da so vodniki zanesljivi.«

»Vodniki in briganti so zmenjeni med seboj,« je omenil Albert. »Če bi ne bilo tega konzulovega zagotovila, bi bil jaz zelo v skrbeh. Poveljnik naših vodnikov ne kaže preveč, da bi se mu smelo brezpogojno zaupati.«!

Lord Norton je pogledal na tega človeka, ki je jezdil med svojimi prijatelji. Videl je obraz, ki je bil poln srditosti, osornosti in nezadovoljstva. Ne, temu človeku se pač ni smelo preveč zaupati.

»Res da Paulos ni ravno lep človek,« je rekel lord. »Iz tega pa ne sledi še, da bi že moral biti izdajalec. Čudno se mi pa vendarle zdi, da mi je obljubil v imenu razbojnikov prosto pot. Tudi mi ne ugaja način, kako se ta človek ozira po drevesih in grmovju. Zdi se, da čaka na koga.«

Kapitan je imel prav. Jezdili so po dolgem pobočju med gostimi drevesi in visokim grmovjem. Tu pa tam so se dvigovale visoke skale in dajale celi okolici divji, puščoben obraz. Nezaupljivost, ki se je naselila v srce, je vedno bolj rasla. Paulos pa je čutil, da njihove oči zasledujejo vse njegove kretnje, zato je govoril s svojimi prijatelji le brezpomembne besede. Tako se je družba približala ozki dolini, kjer je imelo rastlinstvo zelo bujno raščo. Po temni globeli je polzela globoka reka, ob njej pa se je vila ozka pot. Potniki so ravno opazovali skrivnostne valčke na reki, ko se je zaslišal oster žvižg, ki je odjeknil od pobočij.

Potniki so se zdrznili. Takoj so pognali konje do reke, da bi dosegli nasprotni breg. Pa je

že pridrvelo izza grmovja kakih deset mož v slikovitih oblekah s poveljnikom na čelu in so obkolili vso družbo. Oboroženi so bili do zob. Še preden so se potniki zavedli, je strmelo neskončno število nabitih samokresov vanje.

»Izročite orožje, če vam je (življenje drago!« je rekel njihov vodja z mehkim naglasom in v lepi angleščini. »Ne upirajte se, sicer vas vse postrelim! Nikakor nočemo vaše smrti!«

V mladem lordu se je vzbudila levja srčnost. Kljub tolovajevi prepovedi je dvignil roko na prsi in pogledal z gorečimi očmi na svoja prijatelja, ki sta bila oba pripravljena na boj. Obnašanje vodnikov pa je že pričalo o izdajstvu. Ostali so sicer še trije služabniki, a ti so se tudi že tresli pred tolovaji.

»Štirje proti petnajstim. Saj se ni mogoče braniti,« je pomislil Norton in spet povetil roko. Poveljnik tolpe pa je videl njegovo kretnjo in je rekel: »Modri ste, milord! Bolje je zgubiti denar kot življenje.«

Lord Norton pa je ostro zapičil oči v vodjo izdajalca.

»Bogato odkupnino smo dali za prosto pot. Vprašajte Paulosa, ali nismo bili dovolj vljudni. Tudi imamo zagotovilo od tolovaja Spiridijona, da ne bomo imeli sitnosti na potu.«

»Spiridijon sem jaz,« je rekel poveljnik in se priklonil. »V Grčiji se obljube dajejo, pa se ne izpolnijo.«

Sladek nasmeh je spremljal te besede, ko je njegova roka še vedno prožila nabito orožje. Potem je še pristavil:

»Ko bi ne dal zagotovila, bi vi, milord, ne prišli po ti poti. Naj bi pustil iz rok tako bogat plen? Še veselimo se tako mastne odkupnine.«

»Kaj hočete torej od nas?«

»Izročite nam ves svoj denar in vse dragocenosti, ki jih nosite s seboj,« je rekel Spiridijon s sladkim nasmehom.

Vsak upor bi bil zastoj. Izpraznili so torej žepe in položili vse kar je imelo kaj veljave v klobuk bližnjega tolovaja. Spiridijon je pregledal plen in bil razočaran. Bilo je le toliko denarja, kolikor so ga potniki potrebovali za dnevne stroške.

»Nič ne de!« je zaklical. »Pridržim dva izmed vas kot talca, dokler vaju ne odkupijo. Vi, milord, boste moj ujetnik, ker ste najbogatejši izmed vseh. Tale pa,« pokazal je na Knolla, »vam bo delal družbo.« Obrnil se je še do kapitana Wilbrama in dejal: »Vi ste prosti in lahko greste!«

Angleži so spoznali njegov namen. Spiridijon pa je nadaljeval: »Pustite mu konja in ne nadlegujte ga! Naj se vrne v Atene z novico, da sta njegova prijatelja ujetnika glavarja Spiridijona. Odtam naj pa sporoči na Angleško, da zahtevam za milorda dvajset tisoč šterlinov, za njegovega prijatelja pa pet tisoč. Morda mu izročite, milord, majhen ček, da dvigne to vsoto v kaki banki.«

»Tega ne storim!« je rekel lord. »Ne bom s takimi pogajanji še podpiral vašega nesramnega posla in izpostavljal še druge potnike neprestanim nevarnostim. Angleška vlada bo že pritisnila na grško vlado, da vas spravi pod ključ.«

Razbojnik se je spet nasmehnil: »Ne poznate mojih skrivališč in mojih brlogov. Le upajte na kako pomoč, če vam drago! Eno pa vam rečem: Spiridijon prisega pri vsem, kar je svetega, da pošlje angleški vladi po en uhelj obeh ujetnikov, če ne dobi v teku dveh mesecev zahtevane odkupnine. Ko preteče drugi rok, pošlje druga dva uhlja. Potem sledi roka, noga, kos za kosom ... Ste razumeli?«

Tolovajev obraz je bil jasen, kakor mlado jutro, ko je izustil to prisego.

Lord Norton pa je bil trd. Prepričan je bil, da angleška vlada ne bo držala rok križem, ko izve o njegovi nesreči. Zato je sklenil, da raje prenese vse napovedane muke. Spiridijon je stopil nato h kapitanu Wilbramu in mu še enkrat povedal pogoje. Dal mu je tudi pojasnila, kje in kako naj se mu odkupnina izroči. Kapitan Wilbram se je približal obema prijateljema in rekel tiho:

»Dvignem konzula v Atenah in grško vlado na noge. Pohitim takoj v Anglijo. Zanesita se name! Ne bom miroval, dokler vaju ne rešim!«

»Če ne bo rešitve od te strani, bo že treba sprejeti pogoje. Svoje uhlje bi rad sam spremljal na Angleško.«

»Rešena bosta tako ali tako. Žal mi je le, da vaju moram zapustiti.«

Stisnil je obema roko in se pognal na konja.

»Zadržite ga! Tudi moj služabnik mora z njim!«

»Ne, milord! Ne podite med od sebe! Naj delim z vami to usodo,« je vzkliknil Nortonov služabnik.

»Le ostanite!,« se je nasmehnil Spiridijon. »Dober služabnik ne sme zapustiti svojega gospoda! Sedaj pa naprej, prijatelji!«

Pograbil je Nortonovega konja za uzdo in šel z vso tolpo ob reki navzgor, dokler ni stopil na stezo, ki se je izgubljala med visokimi in strmimi pobočji. Tam se je poglavar obrnil k ujetnikoma: »Gospoda, zavezati vama moramo oči! Sicer pripeljete še vojake nad nas, ko boste prosti.«

Namignil je prijateljem, ki so takoj izpolnili ukaz. Tudi najmanjši žarek luči ni mogel posijati do očes. Potem so šli tri dolge ure čez hribe in doline in čez potoke. Tolovaji so molčali, le tu pa tam se je zaslišal poveljnikov ukaz. Končno je tolpa obstala. Jezdecni so stopili na tla in šli peš po ozki in skaloviti stezi, dokler niso polagoma izginili drug za drugim skozi tesen vhod neke dupline. Najboljši vohun bi ne mogel odkriti tega brloga.

Ujetniki so se, z zvezanimi rokami komaj pomikali po rovu naprej. Prišli so v veliko podzemsko dvorano, kjer so jim tolovaji sneli obveze z oči. Prva lordova misel je bila, kje je njegov služabnik. Stal je nedaleč preč od njega. Ko so tudi njega rešili vezi, se je ves vesel približal svojemu gospodarju.

»Bog je naredil to luknjo samo za razbojnike,« je rekel Albert tiho. »Boljše si naš prijatelj Spiridijon ne more želei.«

Jama ni bila le prostorna, ampak tudi visoka. Na eni strani je izviral studenec s čisto in vedno svežo vodo, na drugi strani pa je bilo ognjišče, na katerem je poleg različnih loncev plapolal velik ogenj. Dvorano so razsvetljevale slabotne svetilke na skalnatih stenah, po tleh pa so ležale kože raznih živali. Bilo je tudi nekaj miz, klopi in stolov, ki so si jih tolovaji sami napravili. Če bi ne bili v resnem položaju, bi se ta kraj s slikovitimi nošami razbojnikov zdel ujetnik kom še Vabljev in romantičen.

Izza vogla v globini se je prikazal Spiridijon. Približal se je svojim prisiljenim gostom in se hinavsko nasmehnil:

»Niste videli še vseh mojih stanovanj. Imam še tri ali štiri luknje, ki so podobne celicam. V teh boste prebili čas svojega jetništva. Ne dvomim, da še v tem tednu napišete prijatelju list, da pohiti z odkupnino. Nisem kar nič preveč prijazen z ujetniki, ki bolj ljubijo ujetništvo kot ločitev od denarja.«

Poklical je prijatelja, ki je odpeljal ujetnike k celicam. Te luknje so bile ozke, s težkimi vrati in močnimi ključi. Po tleh so bile ovčje kože in par stolov. Iz sten je udarjala ledena vlaga.

»Čez noč boste tukaj, čez dan pa smete v veliko dvorano.«

»Še psa bi ne zaklenil v tako luknjo!« je vzkliknil Norton.

»Sami boste krivi, če boste dolgo v njej,« se je priklonil tolovaj.

»Vrnimo se spet v veliko dvorano, Albert! Ne smemo se radi zdravja preveč muditi v njih. V hudi pasti smo in sam Bog ve, kako se rešimo iz nje.«

II. Nepričakovan dogodek

Dogodivščina lorda Nortona in prijateljev je vzbudila ne le v Atenah, ampak tudi na Angleškem splošno pozornost. Kapitan Wilbram je storil vse mogoče, da bi to zanimanje še povečal. Angleški listi so pisali zelo bridke besede čez vlado v Atenah. Markiz Knoll se je kar naravnost obrnil na kraljico in jo prosil pomoči za svojega sina. Tudi sorodniki lorda Nortona niso molčali;

kar kipeli so sovraštva in klicali ves svet na maščevanje. Ko je storila angleška vlada potrebne korake v Atenah, so poslali Grki cele stotnije vojakov v okolico Korinta. Ti so pregledali vse hribe in doline, vse ceste in steze, vsak grm in vsako skalo, pa vse zastonj. Za tolovaji ni bilo najmanjšega sledu.

Tako sta minila dva meseca in tretji se je že nagibal h koncu. Po časopisih so se brale strašne zgodbe o Spiridijonovi grozovitosti.

Pisali so, da je ta tolovaj poslal pred letom uhelj nekega ujetnika staršem, če je le za nekaj ur potekel določeni čas odkupnine. Poročali so tudi, kako je ubil dve osebi, o katerih je sumil, da bi mu znali škoditi.

Kapitan Wilbram se je naposled odločil, da se takoj vrne v Atene in prinese zahtevano vsoto denarja.

Kako pa se je godilo v tem času ujetnikom?

V dolgih in strašnih tednih pričakovanja so ujetniki trpeli glad, mraz in razne muke. Ker so ležali na vlažnih tleh so že čutili bolezen po vseh udih. Njih obrazi so bili bledi, suhi in onemogli. Lord Norton se je naposled odločil za odkupnino in je tudi pisal skupno z Albertom pismo na kapitana Wilbrama, kateremu je priložil potrebni ček.

To pismo je dobil kapitan šele po petnajstih dneh. Dvignil je takoj denar v banki in se hitro podal na pot. Računal je, da pride še ravno o pravem času v Atene, če ne bo nikakršnih zaprek. Parnik iz Trsta v Pirej pa je imel ravno tiste dni par dni zamude. Ves obupan je hodil kapitan Wilbram po mestu in si očital, da je sam kriv, ker ne bo izpolnil obljube.

V brlogu tolovajev se je poznalo neko boječe pričakovanje. Nekateri so igrali na karte, drugi si pripovedovali zgodbe, tretji pa kadili in pili.

Nortonov služabnik je sedel na stolu z obrazom v rokah. Med tem sta se njegov gospodar in prijatelj sprehajala po votlini.

»Torej danes je tisti dan, ko poteče tretji mesec,« je lord pretrgal molk.

»Da bi vsaj Wilbram že prišel z denarjem v Atene!« je vzkliknil Knoll. »Spiridijon je včeraj poslal tja odposlanca. Če se vrne z denarjem, smo prosti.«

»Že tri mesece nismo dihalo svežega zraku in ne videli sonca. Bolni smo. Zdi se mi, da me trese mrzlica.«

»Milord,« je rekel Albert, »kaj pa, ko bi se vrnil sel brez denarja?«

»Ni, da bi o tem dvomili. Wilbram je imel dovolj časa in mora biti že več dni v Atenah.«

»Ko bi pa radi kakšne nezgode ne prišel o pravem času? V duši mi vstaja neka temna slutnja. Morda je celo obolet. Moj Bog, koliko takih reči se lahko zgodi na svetu!«

»Ne misliva na to, Albert! Če ga še ni v Atenah, se naš položaj zelo poslabša. Spiridijon je hudoba v človeški podobi. Nisem sicer nečimrn, pa bi vendar ne izgubil rad ušes.«

»To čutim tudi jaz,« je potrdil Knoll, »pa se le bojim, da bom eno izgubil. Če ga že danes izgubim, Wilbram pa pride šele jutri, potem ne vem, kako bom izrazil svoj obup.«

Ko je tako govoril, se je prikazal Spiridijon in vprašal svojega prijatelja, če se je poslanec že vrnil. Ta je zanihal.

»Saj bi moral biti že tu,« je rekel poglavar. »Ne razumem, zakaj se je tako zakasnil. Da ga le policija ni ujela!« je pristavil nemirno.

Njegova bojazen je vedno bolj rasla. Končno se je v dolgem rovu vendarle zaslišal korak in pričakovani poslanec je vstopil.

Bil je sam Spiridijonov brat, ki je užival vse zaupanje.

»Torej ?«

»Nič dobrega,« je odvrnil sel. »Anglež se ni vrnil v Atene.«

»Se ni vrnil?« je vzkliknil Spiridijon začudeno. »Ali so Angležem tako malo mar njihovi uhlji in lepota? Neverjetno! Morda si zgrešil določeno gostilno?«

»Nisem se zmotil. Celó na konzulatu sem poizvedoval. Kapitana Wilbrama ni v Atenah.«

»Če je tako, me nihče ne zadrži več v mojem maščevanju. Mislili so, da ne izpolnim svoje

grožnje. Povej mi še, kaj je novega v Atenah.«

»Tam vedo, da potečejo danes trije meseci, pa ni še denarja. Velik nemir se polašča vseh. Vojaki neprestano preiskujejo vso okolico. Seveda zaman.«

»Sedi!« je ukazal potem poglavar svojemu bratu. »Napiši dve pismi za spremstvo dveh ušes. Ne treh . . . ne smemo zabiti še služabnika! Izroči moje pozdrave tudi njihovim staršem in reci, da Spiridijon dano besedo vedno drži.«

»Dodaj še to,« je nadaljeval. »Če mi v teku enega meseca ne daste odkupnine, vam pošljem še drugo uho . . . Tako! Daj sem pismo, da ga podpišem.«

Ko je nekaj počekal, se je obrnil k ujetnikom:

»Zdi se, da uhlji velikih Angležev ne veljajo mnogo. Morda imate, milord, kako ljubo osebo, kateri pošljemo ta vaš uhelj?« se je zlobno nasmehnil.

»Mislim, da ne izvršite te grozovitosti,« je rekel lord v strahu. »Veste, da sem pisal prijatelju in mu tudi poslal ček. Lahko da se je zakasnil. Danes ali jutri bo že v Atenah. Počakajte vsaj še teden dni!«

»Niti dneva, niti ure več! Spiridijon ne sne svoje besede!«

»Do zadnjega vinarja plačamo. Počakajte vsaj par dni,« je zaklical Albert.

Spiridijon se je široko zasmel.

»Ne čakam več! Prijatelji, zvezite jih!«

Tolovaji so se vrgli na ujetnike in jih trdo zvezali.

»Dajte mi sabljo!« In so mu jo dali.

»Sedaj boste videli, kako drži Spiridijon svojo besedo,« je nadaljeval in oči so se mu bleščale kakor divji zveri. Tako se je bližal lordu Nortonu.

Ta pa se je tresel od strahu, bridkosti in obupa. Rajši bi umrl, nego doživel tako sramoto. Napadle so ga težave, da je skoraj omedlel. Zaprl je oči, da bi ne videl svojega mučitelja . . .

Pa še preden je mogel Spiridijon izvršiti to grozovitost, je pridrvela v dvorano neka deklica, lepa kot angel, in zaklicala s srebrnim glasom:

»Nehajte, Spiridijon!«

III. Rešeni

Poglavar se je ozrl in spustil sabljo. Njegove oči so se z velikim začudenjem in z bojaznijo obenem zapičile v dekle. Tudi lord Norton, Albert Knoll, služabnik in vsi tolovaji so v vidnem presenečenju pogledali na njo. Šla je po sredi dvorane in obstala pred ognjem, ki jo je osvetil z rdečim sijajem.

Dekletov obraz je bil ljubeč in mil; iz njega se je zrcalil izraz dobrote in plemenitosti. V njenih globokih, modrih očeh pa sta trepetala osuplost in prošnja. Oblečena je bila po grški šegi; tudi je govorila njih jezik, njeno obnašanje pa je pričalo, da je iz drugega rodu. Nortonu se je takoj zazdelo, da ima pred seboj Angležinjo.

»Vi tukaj?« je vzkliknil Spiridijon, ko je prišel do besede.

»Da, tukaj! In še o pravem času, da rešim tega angleškega plemiča,« je rekla odločno in mu zrla neustrašeno v oči.

»Kako ste prišli sem? Kako ste vendar našli naše skrivališče? Kako ...«

»To zame ni bilo težko« ga je takoj prekinila. »Vem že dolgo časa, da ste vi Spiridijon, poveljnik tolovajev, ki strahuje vso okolico. Poznala pa sem vas pod drugim imenom, kakor dobro veste. Zvedela sem, da sta dva odlična Angleža v vaših rokah. Brala sem včeraj v časopisih, da poteče danes določeni rok in da se njihov prijatelj ni vrnil v Atene ... Misel na te nesrečneže mi ni dala spati. Zato sem se odločila, da posredujem med vami ... Blodila sem po tem hribovju in sem se že vsa trudna hotela vrniti. Pa sem zagledala vašega brata, ki se je oprezno skrival po stezah. Previdno sem mu sledila do vhoda in poslušala njegovo sporočilo. Če bi se vi bili pokazali vljudnega nasproti ujetnikom, bi zopet odšla. Tako pa nisem mogla ...«

»Korajžni ste, dekle! Veliko srčnosti je treba, da izzivate leva v njegovem ležišču!«
Razbojniki so zamrmrali in segli po orožju.

»Odkrili ste našo skrivnost,« je nadaljeval poglavar, »in poznate sedaj našo pot med hribi. Če bi bili moški, bi vas že ubil. Usmiljenje do ujetnikov pa vas je spravilo v še večjo nevarnost, kakor je njihova.«

Dekle se je nasmehnilo in reklo zaupljivo: »Vi mi ne storite žalega, Spiridijon! Veste dobro, da vas ne morem izdati. Saj se spominjate, kako sem vas našla pred letom na pobočju one gore. Z zlomljeno nogo ste ležali v grmovju in se niste mogli premakniti. Povedali ste mi takrat izmišljeno ime .. Stekla sem domov in vas z našimi služabniki spravila v hišo. V dolgi in nevarni bolezni sem vam bila ob strani. V mrzličnih sanjah ste razodeli svoje pravo ime. Kakor neboljen otrok ste bili brez vsake moči, zato vas nisem mogla izdati. Popolnoma v moji oblasti ste bili. Zato ste mi bili po prestani bolezni tudi hvaležni in ste prisegli, da boste branili mene in mojega očeta pred vsako nevarnostjo. Slovesno ste se zakleli, da mi izkažete vsako ljubezen, za katero vas poprosim. Ta trenutek je sedaj prišel. Vam je bilo življenje rešeno, rešite ga tudi vi tem revežem ...«

Spiridijonov obraz je že kazal milejše črte.

»Prav govorite, lepo dekle! Obljubil sem, pa se mi niti sanjalo ni, da se mi kdo postavi naproti v mojem stanovanju. Dam torej prostost služabniku in temu plemiču,« je pokazal na Knolla. »Zvežemo jima oči in ju odpeljemo tja, kjer smo ju ujeli.«

Dekle je uprlo oči na Alberta Knolla, pa je pri tem pogledala v lep obraz mladega lorda. Temu je obraz pordečel in srce mu je močno bilo.

»In ta? Kaj bo pa z njim?«

»Zelo bogat lord je. Ne morem ga pustiti brez odkupnine,« je odvrnil Spiridijon. »Zadnje dni so se posli poslabšali. Na bogate potnike se ne naleti vsak dan. Ali naj da odkupnino ali pa umre pod mojim nožem!«

»Torej nočete držati meni dane obljube?«

Spiridijon je šel nekajkrat gor in dol po brlogu in se bojeval sam s seboj. Tolovaji so molče strmeli predse. Bali so se svojega poveljnika in niso verjeli, da odpusti še lorda.

»Preveč zahtevate, dekle! Rešili ste eno življenje, jaz pa vam ponujam kar dve.«

»Prisegli ste pri vsem, kar je svetega. Nisem mislila, da se boste sedaj še pogajali za ceno hvaležnosti.«

Poveljnika so nemirno ganile te besede. Dekle se je obrnilo, kakor bi hotelo iti, in je reklo zaničljivo:

»Spiridijon se hvali, da je zvest svojim obljubam, pa jih ne drži! Ker veljajo vaše življenje in vaše prisege tako malo, pa grem.«

Dobro je vedela, da je ne bo pustil oditi. Kajti prelomljena prisega kliče vsemogoče nesreče nase. To je vedel tudi on.

»Počakajte! Ne prelomim besede. Vzemite življenje teh treh oseb! Dolg je drag, a je plačan.«

Žarek veselja je šinil dekletu v obraz.

»Zahvalim se vam, Spiridijon. Vedela sem, da vam je dražji spomin na dobro delo, nego denar.« Potem se je obrnila do ujetnikov: »Ste slišali? Spiridijon vam daje prostost. Pojdite za menoj!«

»Ne!« je vnovič zaklical poveljnik. »Prosti so sicer, a jim treba še zavezati oči. Moji ljudje jim pokažejo pot v Atene. Oni ne smejo vedeti za pot do našega skrivališča.«

Lord Norton je stopil k dekletu. Roke je imel še zvezane na hrbtu in obraz je bil ves blede. Oči pa so bile polne hvaležnosti.

»Gospodična, zahvalim se vam iz srca. Ne pozabim nikdar, kako ste bila srčna. Bog naj vam plača vse to!« Enako sta se poklonila Knoll in služabnik. V veliko začudenje so opazili, da zna dekle tudi dobro angleško.

Spiridijon pa se je obrnil k dekletu: »Držal sem besedo in dal prostost tem trem možem. Kdo pa reši vaše življenje, dekle?«

»Kaj mislite reči s tem?«

»Hočem reči, da vam je znana naša skrivna pot. Odvisni smo sedaj od jezika ene ženske. Vojaki preiskujejo okolico in na mojo glavo je razpisana nagrada. V vaših rokah je spet moje življenje, zato vas ne pustim odtod!«

Dekle pa se ni prestrašilo.

»Mislite, da vas izdam. Ali je to vaša hvaležnost, Spiridijon? Naj bom za vedno vaša jetnica, ker poznam vašo skrivno pot? Potem nimate pravega razuma.«

»Preveč drzni ste, dekle.«

»Človek, za katerega sem skrbela v dolgi bolezni z vso skrbjo, mi ne more povzročiti strahu. Vem, da me ne ubijete. Kot ujetnica sem vam pa le napoti. Naredimo lahko drugače.«

»Kako?«

»Veste, da verujem v Boga, ki čuva nad dobrimi in hudobnimi. Prišežem pri njegovem imenu, da ne izdam vašega skrivališča niti svojemu očetu.«

»Dekle govori prav. Ne moremo je imeti pri sebi,« je prekinil Spiridijonov brat. »Ubijmo jo ...«

»Ubiti! Ne, ne sme umreti! Ni me izdala, ko sem bil popolnoma v njeni oblasti.« Potem se je obrnil k dekletu: »Pokleknite in prisežite!«

Dekle je pokleknilo. Rdeč sijaj plamena je osvetljeval odkritosrčne poteze v njenem obrazu. Ponavljala je z mirnim glasom besedo za besedo.

»Pojdite sedaj! Prekleta bodite, če prelomite to obljubo!«

Tolovaji so ujetnikom povezali oči in cela družba se je vzdignila proti izhodu.

Lord Norton ni mogel videti dekleta. Čutil pa je njeno bližino, zato je rekel, ko je zadihaval svež zrak pred vhodom:

»Gospodična, povejte mi vaše ime!«

Tolovaji so ravno kar pognali družbo naprej, zato ni mogla odgovoriti. Njene oči pa so ž dolgim pogledom ležale na lepi postavi mladega Angleža, dokler ni izginil z družbo za veliko skalo med oljčnim gozdom. Noč je že legla na zemljo.

»Moj oče je v skrbeh,« je vzdihnila in stekla kakor mlada srna po pobočju navzdol.

Kmalu potem se je prikazal Spiridijon in zrl v dolino.

»Ne vidim je več,« je vzdihnil. »Domov moram. Jaz ji zaupam, moji prijatelji pa ji ne verujejo. Naše življenje je v njenih rokah. Navezati jo moramo nase, da nas ne izda. Za nas ni postav, tudi zanjo naj jih ni! Ni takega dekleta na zemlji. Vzeti Spiridijonu plen izpred oči, pomeni vzeti lačnemu levu meso iz ust. Srčna je in lepa. Prekrasna nevesta bi bila za poveljnika razbojnikov. Ljubil sem jo, zdaj pa ne morem biti več brez nje. Že v dveh ali treh dneh ji to povem.«

IV. Skrivnostni puščavnik

Nekoliko milj od Korinta je stala ob zalivu Lepanta daleč od glavne ceste samotna hiša. Bila je nizka, a dovolj prostorna. Obdajale so jo verande in veliko dvorišče. Stanovanje so zakrivali gozdovi, le od morske strani je bil lep pogled na njo.

Edina pot do nje je vodila med strmimi stenami pobočja in le redke potnik je šel tu mimo. Prebivalci teh samotnih krajev so se najraje posluževali malih čolnov.

Okoli hiše so bili krasni nasadi oljk, pomaranč, breskev, fig in vinske trte.

Lastnik te naselbine je bil tujec, o katerem se ni vedelo ali je Anglež ali Američan. Prišel je na Grško pred petnajstimi leti s petletno hčerko. Kupil je posestvo nekega kmeta, vložil veliko denarja v nasade in olepšan je hiše in živel prav samotno življenje. Redkokdaj je šel v Korint ali v Atene, nikdar pa ni zapustil grških tal. Obiskal ga ni nihče, tudi pisem in časopisov

ni dobival. V vsem tem dolgem času ni bilo človeka, ki bi motil njegov mir.

Okoličani so ga poznali pod imenom Strange. Govoril je dobro grški in si privzel tudi grške navade. Hčerko pa je vzgojil popolnoma v angleškem duhu.

Strange je hodil onega dne pod večer po verandi in se boječe oziral po zalivu in po hribovju. Bil je visok in močan človek. Na obrazu se je že poznalo, da je bil vzgojen v kaki boljši rodovini. Kako se je le mogel tak človek naseliti v teh krajih? Neka grozna skrivnost in žalostna preteklost sta ležala na njegovi duši.

»Čudno, da se še ne vrača! Nisem storil prav, ko sem ji dal prostost. Kmalu leže noč na zemljo, pa je še ni. Da je le ni zadela kakšna nesreča!«

Hotel je že iti ven, ko je opazil dekle, ki je hitelo po bližnjem travniku navzdol. Počakal je, dokler ni prišla in pritekla po stopnicah navzgor.

»Tukaj sem, oče! Prihajam nekoliko pozno.«

»Da, Aleksandra, pozna si danes! Bal sem se že zate. Ne smeš tako daleč od doma! Kaj bi bilo, ko bi padla razbojnikom v roke? Zahtevali bi veliko odkupnino za te!«

Dekle je nato odšlo v svojo sobo. Oče je še dolgo gledal za njo. Z vso ljubeznijo, ki je premore človeško srce, jo je ljubil. Njen glas je bil zanj najlepša godba. Na celem svetu ni imel ljubšega bitja, zato jo je čuval z največjo, prav materinsko skrbjo. Ves svoj čas je posvetil vzgoji tega edinega otroka. Sam je namreč dokončal vseučilišče v Oxfordu in poznal tudi več jezikov. Ko je Aleksandra dosegla trinajsto leto, je poklical po nekem agentu iz Aten še učiteljico iz Pariza, ki je izpopolnila to vzgojo. V petih letih se je naučila vsega, kar je bilo treba dekletu iz boljše rodbine. V prostem času je Aleksandra šla rada na sprehode v okolico, kjer je tudi naletela na Spindijona, ki je bil težko ranjen in ga je spravila v očetovo hišo.

Ko sta po večernem čaju oče in hči odšla v sprejemno sobo, ki je bila polna preprog in lepega pohištva, je sedel gospod Strange h klavirju in spremljal Aleksandro, ki je zapela nekaj lepih škotskih pesmi. Potem je prenehal in rekel:

»Aleksandra sedi k meni! Nekaj ti moram reči: ničesar mi nisi še povedala o tvojem današnjem sprehodu.« — Pobožal jo je po kodrastih laseh in nadaljeval: »Danes si tako želo molčeča. Ali se ti je kaj pripetilo?«

Nekoliko se je obotavljala. Potem je rekla zaupljivo:

»Bila sem nekoliko neprevidna. Šele potem, ko sem na vse pomislila, sem videla, da nisem storila prav. Ali se še spominjaš našega bolnika iz prejšnjega leta . . . Spiridijona?«

»Oh, še preveč! Vedno sem obžaloval, da je prišel v vašo hišo.«

»Ko sem brala včeraj v časopisu o treh ujetnikih, sem spala zelo slabo. Celo noč sem mislila na nje. Popoldne pa sem se odločila, da poiščem Spiridijona in jih rešim.«

»Aleksandra! Moj Bog!« je vzkliknil oče.

»Ne boj se, oče! Spiridijon mi ne more storiti nič žalega. Saj se spominjaš, kaj nam je prisegel. Vedela sem, da se skriva v hribih in ...«

»Nisem mislil, da ti pade kaj takega v glavo,« jo je prekinil. »Ali si ob pamet? Ti, da bi šla iskat roparje in jih prosit milosti?«

»Jaz, oče! Pravico sem imela zahtevati, naj Spiridijon drži dano obljubo. Tega bi mi ne mogel odreči. Odkupnina ni še prišla, on pa bi izvršil svojo grožnjo. Ali bi smela dopustiti kaj takega na tvojih rojakih?«

Gospod Strange je prebledel in rekel s tresočim glasom:

»Anglež sem, pa ne čutim nikakršnih naklonjenosti do svojih rojakov.« Potem je pristavil mirneje: »Seveda ti si šla, pa nisi našla Spiridijona in si se vrnila.«

»Ne, oče! Nasprotno!« In je pripovedovala celotno zgodbo.

»Moj Bog! In Spiridijon te je pustil iz brloga, ko si zvedela za njegovo skrivališče?«

»Ne, hotel me je pridržati kot ujetnico. Premalo sem pomislila na to. Imela sem le te tri uboge Angleže pred očmi. Lord Norton je zelo lep mladenič. Grozno nesrečen bi bil celo življenje, če bi ga tako grdo onečastili.«

»Sedaj vidim, kaj sem storil, ko sem ti dal toliko prostosti. Tolovaji ne bodo verjeli tvoji prisegi in Spiridijona ne veže nikakršna obljuba več. Čutim, Aleksandra, da pridejo še hudi dnevi na nas.«

»Oče, ne veruj tega!« je vzkliknila nekoliko prestrašena.

Gospod Strange pa je vstal in šel nekajkrat po sobi.

»Zapustiti morava to naše pribežališče, kjer sva preživela petnajst let! Ne mislim nase, Aleksandra! Nate mislim, moja hči! Ne smeš več sama na sprehode v okolico!«

»Pa ne pojdem več! Spiridijon mi ne more storiti nič žalega, česa se pa bojiš?«

»Tega ti ne morem povedati. Gotovo je, da morava zapustiti Grčijo, če te bo Spiridijon nadlegoval.«

»Kako rada bi zapustila te kraje!« je vzkliknila z žarečimi očmi. »Trudna sem že te neprestane samote. Zakaj ne bi šla na Angleško?«

Gospod Strange je prebledel.

»Ne morem se vrniti tja, nikoli! Ne poželi več kaj takega, Aleksandra!«

Vse življenje ni slišala govoriti očeta o svoji domovini. Nikdar ji ni povedal, da je rojen Anglež. Ničesar ni vedela o svoji rodbini, o materi, o sorodnikih. Tudi se ni drznila staviti očetu tako vprašanje. Čutila pa je, da mora biti njeno življenje nekaj skrivnostnega. Danes se ji morda ta skrivnost razodene.

»Ubogi oče! Koliko si pretrpel? Morda radi smrti moje matere ...?«

»Molči, Aleksandra!« je rekel osorno. »Ne govori mi o njej! Naj ostane moja preteklost za te skrivnost! Ne razkrivaj te skrivnosti, da si sreče ne podereš!«

Dekle je vztrepetalo pred temi besedami. Kaj je hotel reči?

»Aleksandra!« je pristavil. »Če bo Spiridijon za tvojimi petami, poiščeva drugo še večjo samoto.«

Med tem so se zaslišali koraki na hodniku. Nekdo je potrkal in vstopil. Bil je kmet iz okolice.

»Eden izmed ujetnikov, ki jih je Spiridijon danes spustil, je omagal na potu. Naprosili so me, naj ga pomagam spraviti v to hišo, ki je najbližja. Drugi Anglež je brž pohitel v Atene. Bolnik leži zunaj pred vrati s svojim služabnikom. Imenuje se lord Norton in prosi za prenočišče.«

»Nesite ga v sobo v prvem nadstropju,« je rekla Aleksandra takoj. »Gospodar ga kmalu obišče.«

Ko so nesli bolnika po stopnjah, je vzdihnil gospod Strange: »Leta in leta sem se boril proti kruti usodi, sedaj pa me njen udarec stre. Prizanesi vsaj moji hčerki, o Bog!«

V. Bolnik

Mladega lorda so položili nezvestnega v posteljo. Po dolgem spanju je odprl oči in se ozrl po stenah. Ni videl več počrnelih sten brlogov in slabotnega ognja na ognjišču. Obdajale so ga preproge in sijaj svetle luči.

»Kje sem?« je vprašal s slabotnim glasom.

»V hiši, ki je ni bolj samotne v Grčiji,« je odvrnil njegov služabnik. »Hiša pa je prostorna in lepa. Mislim, da je last kakega grškega bogatina, ki se je odtegnil hrupu sveta.«

Medtem je potrkal rahlo na vrata. Vstopila je učiteljica iz Pariza, ki je bila še v Strangejevi hiši, z vrčem gorke vode in s platnenimi obkladki.

»Prinesla sem obkladke, milord! Spoznam se nekoliko v zdravilstvu; moj oče je bil namreč zdravnik v Korintu. Ko se odpočijete, prinesem večerjo.«

Služabnik je stregel po navodilu in mlademu lordu so bolečine kmalu prenehale. Vzel je od izbranih jedi in se že počutil tako dobrega, da je lahko sprejel svojega gostitelja.

Svetilka je bila privita, vendar je videl bolnik v poltemi pred seboj moža, kateremu je takoj

bral z obraza, da ni grškega rodu. Ves izraz v očeh in vse obnašanje je pričalo, da je iz boljših krogov. Gospod Strange se je približal postelji in pozdravil v grškem jeziku. Lord Norton mu je v istem jeziku odgovoril.

Strangeja je lordov obraz globoko ganil. Ali so mu morda vstali spomini na kakšno ljubo osebo v preteklosti? Umaknil se je v senco, da bi ne razodel tega ganotja.

»Dobrodošli ste v moji hiši, milord! Sem ubog puščavnik in vas ne prosim drugega, nego to, da pozabite name, na mojo hišo, kakor hitro spet prestopite prag svojega stanovanja. Medtem pa vam je cela družina s posli popolnoma na razpolago.«

»Prav rad ustrežem vašim željam,« je vzdihnil Norton in začutil močne bolečine.

Vlaga v podzemskem brlogu je imela preveč časa za svoje zahrbtne namene. Bolnik ni kmalu okreval in se je moral vdati potrpežljivosti. Ob strani mu je stal zvesti služabnik, skrbela je zanj domača učiteljica, skozi okno je imel lep razgled na cvetoč vrt in na odprto morje. Tako ni čutil nikakršne osamelosti.

Proti večeru naslednjega dne je napol sedel v postelji in se oziral z bledim obrazom skozi okno. Sonce je tonilo na daljnem zahodu in prvi mrak je razpredal svoje niti okoli hiše. Ob oknu je postalo vitko dekle. V žarkih tonečega sonca so se ji zlatili dolgi lasje. Njen obraz je bil obrnjen proti steklu; tako je videl bolnik vse črte njenega lepega obličja.

Lord Norton je spoznal takoj rešiteljico. Rekel je tiho svojemu služabniku: »Poglej, kdo je ta gospodična! V ti hiši mora stanovati. Ne nagibaj se preveč ven, da te ne opazi! Hčerka našega gostitelja bo. Kdo so neki vse te osebe, ki naju obdajajo?« je pomislil sam pri sebi.

Služabnik je ni spoznal. Aleksandra je šla čez vrt in utrgala šop cvetlic. Bolnik se je dvignil v postelji, da bi jo bolje videl. Pa so ga bolečine spet potisnile na vzglavje. Prišla je domača učiteljica s čajem in položila na mizo tudi oni šop cvetlic.

»Ljubše so mi te cvetlice, nego čaj,« je rekel lord. Učiteljica pa se je nasmehnila. Tako rad bi jo vprašal po imenu tega dekleta, pa se je premagal. Po večerji je slišal skozi odprto okno, kako je klicalo dekle očeta na verando. Trepetal mu je srce, ko se je sedaj prepričal, da je to junaško dekle hči samotarskega gostitelja. V tihi noči mu je udarjala na uho vsaka beseda, katero sta izmenjala oče in hči, ko sta se z lenimi koraki sprehajala po marmornati terasi.

»Kako si upadel teh par dni! Oče, treba bo poklicati dobrega zdravnika.«

»Zdravnik ne ozdravi bolne duše,« je rekel grenko. »Ne maram ne za zdravnika ne za zdravila: tvoje ljubezni potrebujem. Če bi tebe ne bilo, bi že davno umrl.«

»Ne razumem te. Si morda nevoljen nad menoj?«

»Nisem. Nikakor pa si ne ženi tako k srcu te moje žalosti. Jutri bom že mirnejši. Ta le naš bolni gost je vzbudil v meni hrepenenje in željo po moji domovini. Ne govori mi pa več o tem!« Potem se je obrnil k oknu: »Danes nisem obiskal bolnika. Kako mu gre?«

»Učiteljica meni, da ga vendarle ozdravi, treba pa bo še mesec dni.«

»Stopiva doli k bregu, Aleksandra! Tam spodaj je sprehod tako prijeten,« je rekel tiho in jo prijel za roko ...

Tretjega dne popoldne se je vrnil Albert Knoll z zdravnikom. Začudil se je, ko je našel svojega prijatelja v tako gostoljubni hiši. Zdravnik je takoj pregledal bolnika in zmajal z glavo.

»Obkladki so prav na mestu. Upajmo, da ne dobi mrzlica premoč nad njim. Še mesec dni bo treba preden zapusti bolnik posteljo.«

Albert se je zganil.

»Mesec dni« je ponovil boječe.

»Take bolezni so dolge.«

Knoll je vzdihnil in sedel na stolico.

»Kaj !pa ti je, prijatelj,« je vprašal lord in iskal njegove oči.

»V Atenah sem dobil sporočilo, da mi je mati nevarno zbolela. Kličejo me, naj se takoj vrnem, da jo še rešim ...

»Če je tako, pa odpotuj!«

»Naj tebe pustim tu?«

»Seveda! Tukaj se mi ne godi slabo.«

»Upal sem, da te spravim v Atene. Tja pride kmalu prijatelj Wilbram, ki bo skrbel zate.«

»Ni treba njegove pomoči. Imam zvestega služabnika pri sebi. Le pojdi na Angleško. Ko ozdravim, pojdem takoj za teboj.«

Knoll se je še obotavljal in premišljeval.

Lord Norton pa se je spet obrnil k njemu: »Ne skrbi zame! Tudi ne daj v Atenah mojega naslova ne kapitanu Wilbramu ne drugim znancem. Gospodar te hiše je nekak samotar. Ni treba, da ima poleg moje nadlege še druge goste v hiši. Tudi nočem, da me kdo vidi v tem žalostnem položaju.«

Knoll je obljubil, da bo molčal. Potem se je ljubeznivo poslovil od svojega prijatelja.

Ko je sedel drugega dne na ladjo in videl, da se mu breg hitro odmika izpred oči, je rekel žalostno:

»Zame se je ta dogodivščina še srečno končala. Kako bo pa z njim?«

VI. Nekaj naravnega

Mladi gost je ležal že nekaj tednov v gostoljubni hiši. Njegovo zdravje je večkrat viselo na tanki nitki. Ko so bili trenutki najtežji, je videl skrbečega angela ob svoji postelji. Ta angel je bila Aleksandra. Kako mu je dajala zdravila, kako ga je tolažila in mu vlivala poguma! Zato se je Norton prav z otroškim zaupanjem oziral po njej in jo tudi z vidnim hrepene? njem pričakoval, ko se je kdaj zamudila. Gospod Strange je rad ustregel hčerkinim željam, vendar pa so mu strašne slutnje polnile srce.

»Kaj slabega pa naj sledi iz tega?« se je boril sam s seboj. »Stregla je že Spiridijonu. Ženske so že rojene za taka dela usmiljena. Ubogi mladenič je v vaših rokah, mi pa moramo izpolniti svojo dolžnost do njega in do Boga.«

Slednjič sta nad boleznijo zmagala mladost in lordova močna narava. Bolezen je izginila, ostala je le velika šibkost. Ko je končno le prišel dan, da je mogel iz postelje, je stopal oprt na svojega zvestega služabnika v jedilno sobo. Bil je za vse prazničen dan. Cvetje je krasilo stene in mizo.

Aleksandra je žarela od veselja. Cel oče se je smehljaj in delil z njo vso radost.

Lord Norton se je naslednje dni sprehajal z Aleksandro po vrtu. Ko se je čutil že dovolj močnega, sta šla tudi na daljše sprehode ob morskem bregu, skozi gozdove in vinograde.

Kar se je pa že slutilo, je moralo priti. Mladi lord se je z vso ljubeznijo svoje duše oklenil mladenke. In sedaj ni imel druge želje, kakor le eno, da bi bila kdaj Aleksandra njegova.

Nekega večera v septembru sta se sprehajala po verandi. Aleksandra se je zdela nadzemske bitje v beli obleki, na katero je padal lunin sijaj.

Lord Norton, ki je bil že popolnoma zdrav, jo je opazoval z nemim in tihim občudovanjem.

»Aleksandra!« je vzdihnil. »Štiri mesece sem že v vaši hiši in prijatelji na Angleškem so že v skrbeh zame. Preveč sem tudi že izrabil gostoljubnost vašega očeta. Sedaj moram odtod!«

Dekle je skrilo svoj obraz v nasprotno stran in prebledelo.

»Predno pa odidem, Aleksandra,« je pristavil živahneje, »vam moram razodeti nekaj, kar mi je noč in dan na srcu. Aleksandra, jaz vas ljubim iz vse duše. Dvakrat ste mi rešili življenje: ali hočete postati moja žena?«

Te resne besede so segle v globine njene duše, usta pa so ostala nema.

»Vi mi ne odgovorite? Je bilo vprašanje preveč drzno? Obrnite svoj pogled name. Naj berem odgovor v vaših očeh!«

Dekle se je obrnilo in povesilo oči. V trepetajočem obrazu je bral, da mu to junaško dekle vrača ljubezen.

Prijel jo je za roko in vzkliknil: